

EXTRA

SOMMAR · NUMMER 1990

AV

UFO * NYTT

UTGIVEN AV

Västerbergslagens

UFO förening

Extra Sommarläsning:

UFO i Malaya

"Bumerang" över Laxå

Nazcafolkets Hemlighetsfulla Budskap.

Brinnande klot

Atlantis

Ante Jonsson - mina vänner från rymden.

"Skrotupplag" i Omlopps bana.

Varför dog mammutarna?

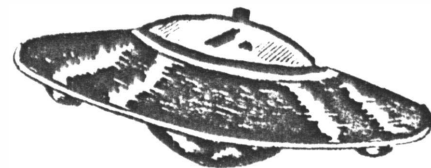

TREVLIG
SOMMAR!

REDAKTIONEN:

Gudrun, Ing-Marie.

Birgit, Thor-Leif.

DEN MALAYSISKA UFO-SCENEN

Den här artikeln är ett sammandrag av två artiklar skrivna av Ahmad Jamaludin år 1980, vilka vi råkade förlägga på grund av Charles Bowens sjukdom och lyckades få syn på nyligen igen i vår stora samling.

Inget land i världen tycks sakna upplevelser av UFO-fenomen. - Malaysia, geografiskt beläget i hjärtat av syd-öst asien, har även dom sin beskärda del av detta gäckande och kontroversiella mysterium.

En av de tidigaste dokumenterade händelserna som sannolikt kan hänföras till dessa fenomen, var en händelse som inträffade i Malacca-sundet med det danska fartyget Bintana inblandat. Den 10 juni 1909 såg kaptenen på fartyget och hans besättning åtskilliga egendomliga ljus som rörde sig under vattenytan i sundet mellan Sumatra och Peninsula.

En återblick på UFO-händelser

Jag beskriver här några utvalda exempel på rapporter som kommit in från både västra och östra Malaysia. Dessa kan jämföras med tidigare redogjorda fall i min senaste artikel, "En våg av små utomjordingar i Malaysia".

1. BAU SARAWAK (östra Malaysia). Tidigt 1950-tal.

Den här händelsen ägde rum i de otillgängliga bergstrakterna som vid den tiden kallades Brittiska Nord-Borneo. Vittnet, en icke läskunnig hemmafru, observerade ett skivformat föremål som hon beskrev som "stort som ett hus", som kom fram bakom några träd och flög sakta över dalen. Föremålet var mörkt, men hade "hytt-ventiler" som var starkt upplysta. Intill kupolen på översidan på UFO:t fanns en utskjutande del som påminde om en antenn. Under UFO:t fanns 3 utskjutande delar vilka hon beskrev "som ankare". Yttre ramen på föremålet roterade.

2. PORT DICKSON, SEREBAN. Tidigt 1950-tal.

Kl. 11.00 en vacker morgon såg en pluton soldater och deras brittiske instruktör ett silverfärgat, skivformat kupolförsett föremål komma flygande ovanför trädtopparna. Den flög i lutande vinkel och gav ifrån sig ett högtljud. Soldaternas morsesignalapparater upphörde att fungera de få minuter föremålet var synligt.

3. PENANG ISLAND. Januari 1967.

En advokat och hans kamrer siktade ett föremål som sakta kom glidande ovanför kanalen som skiljer ön från fastlandet. När dom riktade en kikare mot föremålet avslöjades ett pannkaksformat föremål med en kupol på översidan.

4. KAMPUNG PERTAMA. April 1979.

Ett UFO, ellipsformat och blinkande som en stjärna, landade en natt i byns risfält medan ett tjugotal risplockare såg på. Då UFO:t landade tycktes det bli mindre och sedan uppdelas i tre mindre föremål.

5. KULIM. Maj 1979.

Några grabbar som lekte intill en boskapsfälla, fick plötsligt syn på ett litet föremål, mindre än en $\frac{1}{2}$ meter i diameter, som kom glidande ovanför fältet och gav ifrån sig ett högt ljud. UFO:t hade tre landningsben utfällda, tydligen i avsikt att landa. Då en av pojkarna försökte röra vid det sköt en intensiv ljusstråle

ut från kanten på UFO:t och förblindade pojkarna en stund. De ropade på hjälp och lockade till sig uppmärksamheten från två vuxna i närheten som kom springande och kunde observera UFO:t. Under tiden blev boskapen i fällan intill mycket oroliga och försökte slita sig loss från pålarna som var bundna vid.

Besök av små varelser

Som jag nämnde i min sista rapport tycks de mest intressanta fallen i Malaysia handla om små varelser, av vilka det rapporterades ett dussintal mellan åren 1965 och 1979, och förvånansvärt är att över 90% av vittnena till de anförda fallen är skolbarn. På grund av den till synes absurda naturen i dessa historier kommer de vuxna vittnena inte sig för med att rapportera sina egna kontakter med sådana små varelser. Barnen däremot, i sin oskuld och sveklöshet, rapporterar allt, och nonchalerar andras åtlöje.

En "flap"

I allmänhet har dessa UFO-rapporter från Malaysia varit ganska få och lång tid har gått mellan dem, och när någon rapport dyker upp så brukar det komma en hel trave ungefär samtidigt. Min sista rapport "En våg av små utomjordingar i Malaysia", år 1970, kan nu ökas ut, för idag är det känt att i augusti det året slog "kontakterna" av 3:dje graden fallen i Malaysia alla rekord. Händelserna började i de norra delarna av Peninsula och spred sig nedåt genom de centrala delarna till de sydliga staterna. Dessa händelser kan vi utan tvekan beskriva som den enda sanna "våg" som registrerats i Malaysia, för enligt ett uttalande i en nyhetstidning har under en tidsrymd av endast 3 dagar inte mindre än 39 fall rapporterats där små UFO:s var inblandade, och i minst 31 fall rapporterades att man sett ca 8 cm (!) höga varelser.

Fotografiska bevis från Malaysia.

Ett av de få existerande fotografiska bevis från Malaysia togs den 2:a jan. 1979 i den Malaysiska "UFO-heta zonen" av en man som tjänstgjorde i det Australiska flygvapnet. Fotot visar ett skivformat föremål, vilket vittnet beskrev som "glödande ljus orangefärgat". Han berättade att det hade åtskilliga "hyttfönster" runt kanten.

Mystiska bortföranden.

Inblandat som Malaysia är av tre olika folk och kulturer, är landet rikt på olika arter av religion och tradition. Många människor hakar fortfarande fast vid de gamla folksagorna och traditionerna och man tror att det fortfarande bland de äldre talas om mystiska bortföranden av människor, av mystiska varelser. (Eftersom det i Malaysia förekommer kidnappningar av människor, i genomsnitt knappt en per år, är det klart att vi inte är böjda för att blanda ihop dessa två helt olika fenomen). Det bör dock nämnas att fram till tiden för det andra världskriget, i de flesta fall då någon individ, vuxen eller barn, saknades lades alltid skulden på dessa små varelser. Det ansågs allmänt att de små varelser, som ansvarade för dessa händelser, kunde komma och gå utan att upptäckas och var synliga endast för deras offer. Den bortrövade var således det enda vittnet och honom fick man ju aldrig se igen så att han kunde berätta sin historia.

Fadern till en av mina bekanta försvann under mystiska omständigheter och antogs vara ett offer för dessa varelser. Hans cykel hade återfunnits utmed en svårframkomlig väg utanför byn där han bodde. Då man frågade den lokala "bomoh" (häxdoktor eller medicinman) förklarade han att den bortkomne fadern nu befann sig "i en annorlunda värld". Familjen accepterade detta. Fallet avskrevs.

En sak torde vara klar, att detta mönster av tro i Malaysia återspeglas i UFO-fenomenen och att bortrövandet utgör en väsentlig del av dessa fenomen.

Som vi redan fastställt är det ovanliga med Malaysia beträffande dessa saker att man inte kan finna någon beskrivning på besökare som varit större än 15 cm. I genomsnitt ligger malaysernas längd på dryga 1,6 m, så man kan ju undra över hur dessa pyttesmå varelser bär sig åt att ta med sig en malaysian i en farkost som är dryga halvmetern bred.

Det finns emellertid ett egendomligt fall från Amerika som kan ha ett samband med aspekterna på våra problem. Den 15 september 1978 vaknade en kvinnlig sekreterare, boende i Carpentersville, Illinois, upp av ett ringande ljud. Tittade ut genom fönstret och såg silhuetten av en 2 m lång man klädd i en silverliknande beklädnad, och strax intill ett litet tornförsatt tefat parkerat på gräset. Polisen tillkallades, men kunde inte finna någonting på platsen i fråga.

Ett förvånande faktum är att vi inte kunnat finna att något UFO överhuvudtaget omnämnts vid dessa Malaysiska bortföranden. Med andra ord finns inget samband mellan UFO:s och bortföranden. En orsak till detta kan vara det faktum att få av malaysianerna vet någonting om UFO. Under mina resor frågade jag ständigt folk som det hade setts några UFO:s i deras trakter och vanligtvis stirrade personen i fråga på mig, utan att förstå vad jag pratade om. Men då jag började prata om små 0,75 dm långa varelser, erkände den jag frågade omedelbart att de hört talas om dem. Vi har därför ett bestämt intryck av att folket vet betydligt mer om dessa små varelser än om deras farkoster.

Det är givetvis endast sedan andra världskriget som man hört talas om UFO bland befolkningen i Malaysia. Men det är uppenbart, att om traditionen med små varelser definitivt kan kopplas samman med UFO problemet, går förekomsten av de små varelserna här i Malaysia långt tillbaka i tiden.

Slutsatser.

De mest framträdande dragen hos de Malaysiska UFO händelserna är den höga procenten av rapporter av sammanträffanden med små besökare. Faktum är att dessa kontakter i Malaysia endast talar om 2 storlekar av besökare, nämligen 0,75 dm långa (mest sedda) och de som är 1,5 dm långa. Bortsett från detta med storleken torde den allmänna bilden av UFO fenomenen i Malaysia i stort sett vara densamma som överallt annorstädes. Oavsett att varje enskild ras som lever i Malaysia har sin egen folktros synpunkter på UFO fenomenen, förser deras rapporter - i regel från personer som aldrig tidigare känt till hela världsbilden om UFO - oss med i stort sett samma mönster och samma fenomen som finns i andra delar av världen.

Från FSR nr 5, 1985. I.K.

GÖTEBORG

1989-04-24

Tror ej på tefat

AMERIKANEN Philip Klass tror inte alls på existensen av UFO:s (oidentifierade flygande föremål). Därför har han gått ut i annonser i den amerikanska pressen och erbjuder 200 000 dollar till den eller de som kan bevisa att UFO:s existerar. Men vill man anta Philips vad så måste man betala honom 1 000 dollar per år, så länge det inte finns bevis på att flygande tefat existerar. På kuppen har Philip tjänat storkovan på alla dem som slagit vad med honom.

Ufo över Nora?

Var det ett nytt Ufo som passerade Nora strax efter kl 01 natten till fredag? Ja, det tror i alla fall en norabo som bor centralt i staden.

Norabon brukar ofta studera himlen runt Nora och leta efter flygande föremål. Han är även med i en Ufo-organisation. Den här gången är han säker. Det var ett klotformat föremål, starkt lysande, som passerade över Nora på cirka 300 meters höjd, alldeles ljudlöst. Föremålet försvann i syd-östlig riktning.

Norapolisen har inte fått in några rapporter om Ufo:n men finner det inte för osannolikt att något passerat himlen på torsdagsnatten.

BERGSLAGSPOSTEN
RNAS TIDN
LINDESBERG
1989-07-17

Eva skrek av rädsla och själv stod jag som förstenad inför den otroliga synen...

När Eva och Sören först såg de röda ljusen trodde de att ett flygplan höll på att nödlanda på flygplatsen i Laxå. Men när de kom dit var där alldeles stilla – tills en enorm bumerang uppenbarade sig och höll på att skrämma dem från vettet... Sen dess är Sören helt övertygad om att det var en utomjordisk farkost de sett. De var ju inte ensamma om synen! Ännu säkrare blev han efter mötet med den mystiska flickan på gågatan...

AV KJELL-ÅKE STEEN
FOTO: ULF RIGNER
TECKNING:
KRISTIAN NORDSTRÖM

Det började en kväll i oktober. Klockan var närmare halv tio och Eva höll på att vattna blommorna i lägenheten vid Linnéagatan i Laxå.

Hon råkade kasta en blick ut genom vardagsrumsfönstret. Det var höstmörkt ute och där fanns nu ingenting av den underbara utsikt över samhället som hon hade i dagsljus. Men hon fick se ett par röda ljus röra sig i märkligheter lågt på himlen söderut.

Vattenkannan stannade mitt i rörelsen och utan att ta blicken från fenomenet ropade Eva inåt lägenheten:

– Kom, Sören, får du se!

Hennes sambo Sören Broman, 38-årig speditör, kom fram till fönstret och fick omedelbart syn på de röda ljusen som rörde sig någonstans över flygfältet.

– Det måste vara ett passagerarplan som håller på att nödlanda! utbrast Sören. Och det måste vara ett stort plan, titta så brett det är mellan vingspetsarna där lanternorna sitter!

Sören ilade upphetsad till telefonen för att ringa polisen. Stationen i Laxå var stängd för dagen, därför slog han numret till Hallsberg.

Smått andfådd berättade han för vakthavande vad de sett och frågade om polisen hört talas om någon nödlandning.

– Nej, inte ett ljud, svarade polismannen i nästan skämtsam ton. Sören lade på luren.

– Ta på dig så åker vi upp till flygplatsen och tittar i alla fall, sade han till Eva och en kort stund senare rullade deras gamla Volvo Amazon söderut. Det var bara två kilometer att åka.

Sören hade väntat sig full aktivitet vid flygplatsen men där var tyst och lugnt. Han körde fram till trafikledartornet och parkerade bilen med fronten mot landningsbanan, som syntes ganska klart i mörkret ca 100 meter framför dem.

En gigantisk bumerang!

Eva stannade kvar i framsätet när Sören steg ur. Efter bara några sekunder bröts tystnaden av ett svagt metalliskt darr i Amazonens kromlister, och så kom det dova morrande ljudet som hastigt steg i styrka.

Plötsligt såg Sören och Eva en jättestor flygfarkost komma söderifrån in mot flygplatsen på mindre än 100 meters höjd. Den hade formen av en gigantisk bumerang med röda, fasta ljus på "vingspetsarna". Någon egentlig flygkropp hann Sören aldrig uppfatta på bumerangen. Den dånade med maktig hastighet över landningsbanan, steg och försvann söderut igen.

Sören hörde hur Eva grät högljutt inne i bilen, hon höll sig om huvudet och skrek som av rädsla. Själv stod han som förstenad av vad han sett. Detta var inget vanligt flygplan!

Så kom farkosten än en gång med samma dån på samma höjd. Det var som om den förberedde en landning men tvekade eftersom vingarna räckte långt över landningsbanans sidor.

Än en gång steg bumerangen, girade och flög söderut.

– Kommer det en gång till ska jag blinka med billjuset, tänkte Sören. Och knappt hade tanken kommit förrän kromlisterna på bilen för tredje gången började föra väsen.

Sören hoppade in i bilen, vred om startnyckeln och lade handen på "ljustutan".

När det jättelika föremålet passerade, som silhuett mot den grå natthimlen, blinkade han energiskt med billjuset. Då ändrades farkostens röda ljus plötsligt till vitt, bumerangen gjorde en nästan vertikal gir upp, så kom en snabb undanmanöver och på någon tiondels sekund hade den svichat bort över skogen.

Det var ett UFO, jag har sett ett UFO! tänkte Sören samtidigt som han märkte att Eva slutat gråta.

Eva och Sören är helt säkra på att det var en utomjordisk farkost de såg den där dramatiska kvällen vid flygplatsen. Efter den händelsen har det hänt dem andra märkligheter.

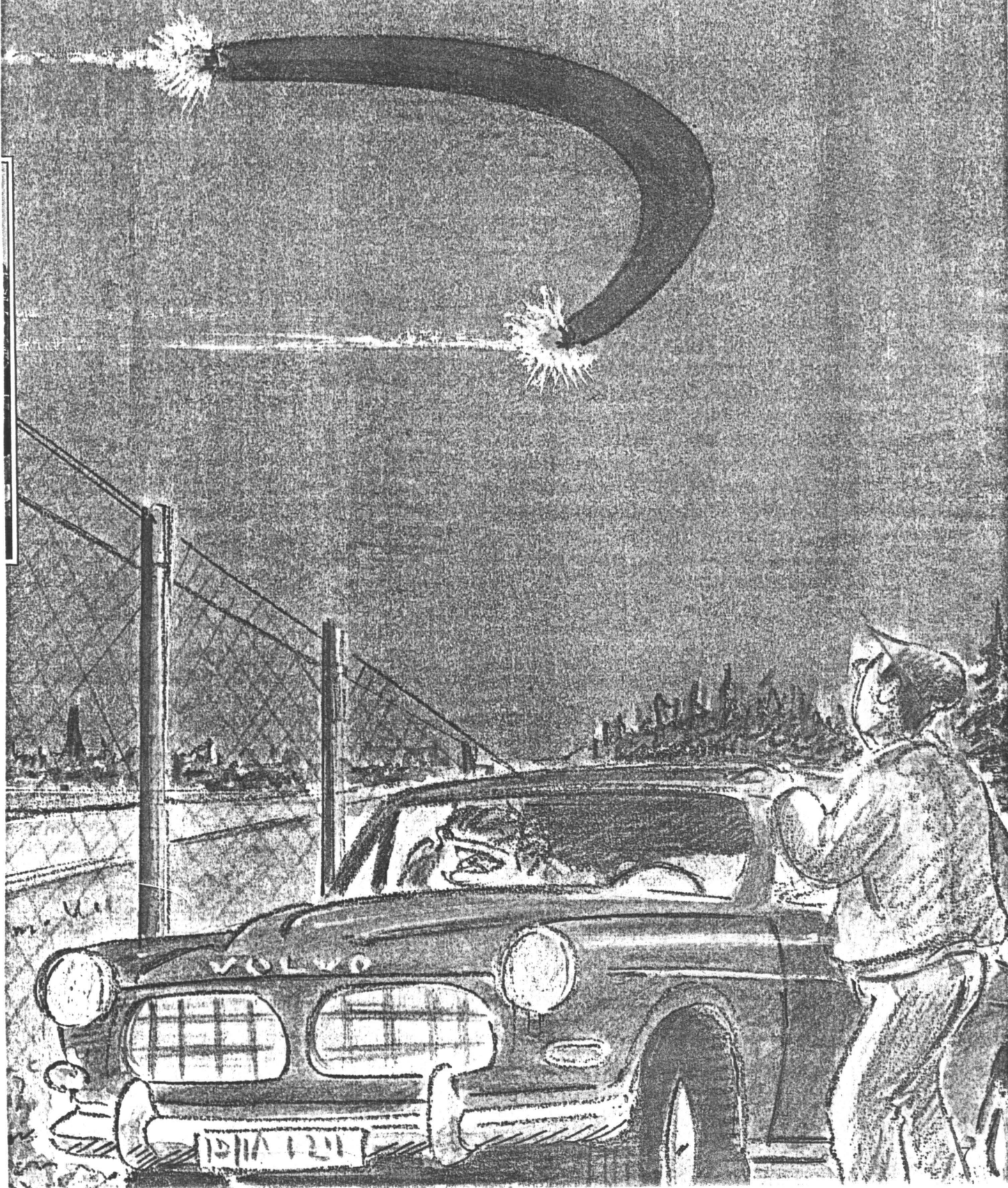
De åkte omtumlade hem och väl hemma började Sören att ringa bekanta för att försöka få reda på om fler iakttagit samma fenomen. Just då fick han inget napp.

På jobbet dagen efter tog han sig för att ringa flygvapnet och fråga, men inte heller där lyckades han få någon förklaring.

Slog ut garagen

Först tredje dagen kom reaktioner. Sören blev uppringd av en flygmajor i försvaret som meddelade att två Viggen-jaktplan passerat södra Närke vid den aktuella tidpunkten. Men Sören var bombsäker på att det han sett inte var några Viggen under rote-flygning. (Forts på sid 49)

Den märkliga märksten hade
formen av en gigantisk bumerang
yang den kom svepande mot
dem på 100 meters höjd.

– Jag är bergsäker på att det var en utomjordisk farkost vi såg och jag har blivit mer och mer säker i min uppfattning efter att ha läst om och hört andras vittnesmål.

Vem var flickan?

Efter den omskakande händelsen har Sören råkat ut för andra saker som han sätter i samband med mötet med bumerangen.

– Sommaren 1979 befann jag mig i Västerås. Jag spelar i en orkester och vi hade ett flerkvällsengagemang där. Lördag förmiddag kom jag i vimlet på gågatan mitt i centrum.

Där mötte jag en flicka som jag märkte på långt håll och som hela tiden stirrade på mig. Hon var blond och bar mockadräkt och stövlar. Hon stannade mitt framför mig och sade:

– "Du vet nog var jag kommer ifrån, eller hur?"

Så log hon, tog ett steg åt sidan och var försvunnen i mängden.

Jag kom också i kontakt med en Edward Mejer bosatt utanför Zürich i Schweiz. Han påstår sig ha kontakt med "utomjordingar" och vi hade börjat brevväxla och han hade sänt mig lite bilder på UFO-fenomen.

För inte så länge sedan fick jag en inbjudan att hålla ett föredrag i en Norrköpingsförening om min upplevelse och visa bilder om UFO, som jag samlat på mig.

Jag var ganska oförberedd och hade bara en vecka på mig, men jag tyckte också att det skulle bli roligt. Då hände det märkliga att jag fick ett brev från Mejer där han hälsade från "utomjordingarna". De önskade mig lycka till med föredraget.

Brevet var avstämplat i Zürich flera dagar innan jag ens vetat av någon inbjudan till föredraget...

Nu reser Sören Broman runt och håller föredrag. Runt om i Sverige möter han personer som sett och hört märkliga ting men som inte vågar berätta öppet.

– Detta med besök från andra planeter tycks vara tabu att tala om i Sverige, säger Sören. Det tar sig uttryck på många sätt. När jag anmälde Evas och min iakttagelse från flygplatsen till UFO Sverige bad föreningen om en verifikation på vad polisen fått inrapporterat. Men när jag vände mig till polisen mindes de ingenting och inte en enda anteckning fanns kvar...

Resa tur o. Retur - - -

Vem vill åka med?

Så fick han plötsligt ett samtal från Hallsbergspolisen som ville veta mer om hans iakttagelser. Polismannen som ringde berättade att 21 personer i ett stråk Hjortkvarn-Pålsboda-Laxå hade hört av sig om ett flygfenomen. Bland annat hade flera villagarage med automatöppning satts ur funktion.

Sören fick samma dag kontakt med en man bosatt i utkanten av Laxå som sade sig ha sett bumerangen dåna fram över hans hus på låg höjd redan vid åttatiden den aktuella kvällen. Han hade aldrig sett ett liknande föremål förut och trodde att "rysarna hade tagit Sverige".

Evas och Sörens märkliga upplevelse härrör sig från den 12 oktober 1978. Den har etsats sig in i deras minne.

– När det där flygplanet närmade sig fick jag en häftig smärta i huvudet. Det var som om jag fått en stor tyngd på hjässan, berättar Eva. Samtidigt blev jag oerhört rädd. Gråten bara kom och jag skrek till Sören att vi skulle ge oss iväg, men han stod ju utanför bilen och hörde mig inte. Det hela var så otäckt att jag fortfarande ryser när jag tänker tillbaka.

För Sören betydde händelsen att nyfikenheten på UFO vaknade. Han började läsa litteratur i ämnet och sökte kontakt med likasinnade.

NAZCAFOLKETS HEMLIGHETSFULLA BUDSKAP.

Isanning en sällsam rebus som de gamla nazcaindianerna ritade på södra Perus kustöken.

Från marken är den osynlig. Men sett från luften framträder i all sin absurda överdimensionering ett virrvarr av mystiska bilder och tecken som ingen ännu kunnat tyda: enorma fåglar och andra djur, bisarra geometriska figurer, "banor", som kunde tas för en förhistorisk knutpunkt för interplanetarisk trafik. Ett fantastiskt bildgalleri i jätteformat som utgör en av världens mest fascinerande och svårlösta gåtor.

På Nazcaslätten i södra Peru, mellan Stillahavskusten och Andernas sluttningar, finner man en av arkeologins mest svårlösta gåtor: snöröta linjer, som sträcker sig kilometer efter kilometer i den torra öknen, obegripliga geometriska figurer, som tycks vara tecknade av en jättes hand, kolossala, stiliserade fåglar och omåttligt stora djur som tumlar om med varandra så långt ögat når. Gåtan blir inte mindre förbryllande av att man för att kunna urskilja dessa bilder måste befinna sig omkring 500 meter över marken. Det finns också en hel del fantasifulla personer som föreställer sig att upphovsmännen är okända rymdvarelser, som för några tusen eller miljoner år sedan besökte jorden för att inviga de förcolumbianska indianerna i sina hemligheter. Naturligtvis har det aldrig dykt upp något godtagbart argument till stöd för de här teorierna, som har så ivriga förespråkare bland vänner av "rumddykare" från Venus eller små gröna Marsmänniskor.

Om man inte totalt blundar för den aktuella verkligheten , är det svårt att tänka sig att överglänsa intelligenser i "urminnes tid" skulle ha kunnat förflytta sig med ljusets hastighet, eller att Nazcaslätten skulle ha varit något slags rymdfartshamn för tusentals interplanetariska farkoster.

För att i Nazca få näring för sin fantasi behöver man verkligen inte ta sin tillflykt till dylika orimligheter. Det räcker med att bara betrakta detta peruanska "Sahara" för att konstatera att här förmåler sig det ofattbara och det fantastiska alldeles som i en science fiction-roman. På grund av unika atmosfäriska förhållanden har det inte regnat på Nazcaslätten på minst tiotusen år, trots att man på den här breddgraden normalt borde finna en yppig tropisk vegetation. Dessutom är erosionsförhållandena i södra Perus ökenartade kustområden jämförbara med dem som råder på planeten Mars, enligt vad rymdsonderna har visat oss. Den amerikanska rymdflygstyrelsen, NASA, har också sänt specialister till det här området med uppdrag att studera möjligheterna för liv på Mars.

Den enastående torkan på den här slätten har i tvåtusen eller tretusen år skyddat nazcaindianernas gigantiska rebus som under normala meteorologiska förhållanden otvivelaktigt skulle ha varit utplånad långt före vår tid. Linjerna är i själva verket strängar av järnhaltig småsten. Stenarnas mörka färg absorberar solvärmen under dagen och kvarhåller den i markytan: på så sätt bildas en skärm av varm luft som får de kraftiga vindarna att böja av och håller den luftburna sanden på avstånd. Härtill kommer den omständigheten att den gipshaltiga marken håller kvar småstenarna genom inverkan av nattdimmornas fuktighet.

Redan 1533 förundrade sig den spanske krönikören Cieza de Leon över de märkliga "signalerna i vissa partier av öknen nära Nazca", men det var inte förrän i början av 1939 som mysteriet började studeras på allvar.

Den förste som gav sig i kast med dessa mystiska "signaler" var en amerikan, dr Paul Kosok från Long Island-universitetet. Han flög över slätten och upptäckte där vad han kallade "världens största astronomibok". Hans arbete fortsattes av den tyska matematikern och astronomen Maria Reiche. Hon är över sjuttio år nu och bor sedan 30 år tillbaka i den peruanska öknen. Hon har undersökt den bit för bit, steg för steg, och har därvid upptäckt hundratals triangulära, rektangulära och trapetsformiga "banor", ett virrvarr av rätta linjer, sicksacklinjer eller linjer i stjärnform, långa och breda linjer som korsar varandra likt vägar eller bildar rutnät, cirklar eller spiraler av alla de former och storlekar. Hon har också upptäckt över hundra gigantiska figurer som föreställer växter och djur som ännu är tydligt skönjbara.

LUFTBALLONGER?

Det märkligaste med Nazcaöknens rebus är själva formatet: figurer som täcker tusentals kvadratmeter och linjer som fortsätter rakt fram, utan minsta avvikelse, över kullar och över de djupa ravinerna mellan "holmarna" i uttorkade strömfåror. För att skapa allt detta krävdes det till att börja med att man transporterade tonvis av småstenar och sedan lade ut dem i de önskade sträckningarna enligt noggrant kalkylerade "ritningar" för att, liksom på en jättelik duk, återge de valda motiven. Maria Reiche tror att dessa först utfördes "på en liten jordplätt, ungefär 6 gånger 6 fot".

Hon har påträffat åtskilliga sådana "förlagor" i närheten av de stora bilderna.

Nazcaindianerna indelade förlagorna i fraktioner och återgav sedan varje enskild del i full skala. Denna procedur gjorde det möjligt för dem att skapa gigantiska bilder utan att behöva ha en samlad överblick av verket medan arbetet pågick. För att dra upp raka linjer sträckte de snören mellan pålar - en del sådana står alltjämt kvar och har genom C¹⁴-metoden daterats till år 550e.Kr. Kroklinjer åstadkom man genom att dela upp dem i småsektioner, som sedan lades ut ände mot ände. Maria Reiche tycks ha funnit den måttenhet som nazcaindianerna använde.

Många andra hypoteser har lanserats, av vilka den senaste skulle pryda sin plats i vilken science fiction-roman som helst om inte dess förespråkare - två forskningsresande som är medlemmar i International Explorers Society i Miami - stödde sitt påstående på dekoren på en keramikpjäs från Nazca, som enligt dem föreställer en luftballong..... De är övertygade om att det var tekniskt omöjligt för nazcaindianerna att komponera så enorma mönster om de inte kunde få en överblick av dem uppifrån - alltså från luften. De är också övertygade om att dessa indianer hade tillgång till de material som behövdes för att konstruera en farkost som är lättare än luften - växtfibrer till ballonghöljets tyg och linorna, vassrör till gondolen. I den övertygelsen började de båda forskningsresandena tillverka ett slags luftballong. Sittande grensle på ett gungbräde i ett trapetsformat tyghölje, som blåsts upp med varmluft, steg de på några sekunder 200 meter, innan de brutalt kastades till marken av en plötslig vindil som tycktes göra slut på hela försöket.

Men när ballongen hade gjort sig kvitt sina båda passagerare, steg den till 500 meters höjd, höll sig i luften cirka tjugo minuter och tillryggadelade omkring fem kilometer.

Andra forskare har lockats av mysteriet med de underbara mantlar som nazcaindianernas närmaste grannar, paracasindianerna, klädde sina mumier i. På sandstränderna vid Stilla havet har man funnit mer än fyrahundra gravplatser som varit dolda i tretusen år. Paracasindianernas höga dignitärer sov sin sista sömn insvepta i mycket långa mantlar av utsökt, vit bomull, rikt broderade med fint alpacka- eller vikunjagarn i en rik färgskala. Dessa broderier föreställde underliga, maskerade varelser, som tycks sväva i luften med hjälp av något slags bandprydda vingar. Hade nazca- och paracasindianerna hittat på drakar som med vindens hjälp kunde lyfta en människa till väders? De förcolumbianska bildtextilierna i södra Peru kan faktiskt få en att tro det.

ETT GIGANTISKT KALENDARIUM.

De flesta peruanska specialister är överens med Paul Kosok och Maria Reiche om att nazcaindianernas ökenritningar i själva verket är ett astronomiskt kalendarium. Spanska krönikörer har låtit förstå att det förcolumbianska prästerskapet utnyttjade himlakropparna Venus, Mercurius, Jupiter och Plejaderna för att upprätta sin kalender.

På denna ogästvänliga kust, där livet inte kunde blomstra annat än i enstaka oaser vid de, ofta uttorkade, floder som rinner upp i Anderna, var det något av en bragd att över huvud taget överleva. Nazcaindianerna har av allt att döma gjort det med hjälp av ett sinnrikt bevattningssystem som de anlagt och som jordbrukarna utnyttjar än i dag: långa, svagt sluttande underjordiska kulvertar, som samlar upp grundvattnet på dess väg från bergen till haven.

Forskarna är ense om att nazcaindianernas gigantiska "kodex" är inriktad på studiet av vattentillgångens periodiska växlingar.

Paul Kosok ansåg för sin del att vissa linjer hade samband med solståndet och andra med dagjämningen. Den längsta av solståndslinjerna är enligt honom riktad mot en del av Anderna där årets första regn faller. Ännu i våra dagar läser många peruanska jordbrukare i stjärnorna för att få veta när vattnet från Andernas snöklädda toppar skall nå kusten, där det är så ivrigt efterlängtat. Men den sandiga och kalkrika jorden på slätterna är så ofruktbar att konstbevattningen inte skulle räcka för att göra den bördig om det inte fanns en naturlig gödning att tillgå, nämligen guanon.

Det är det träck som havsfåglarna efterlämnar på de klippiga öarna. Liksom allt annat i kustlandets ekonomi är tillgången på guano avhängig av Humboldtströmmen. Dess vatten, som är kallare än det omgivande havets, ger näring åt enorma mängder plankton och fisk som i sin tur lockar otaliga guanoproducerande havsfåglar. Men om lufttemperaturen vissa år blir onormalt hög stiger också vattnets temperatur. Humboldtströmmen avlägsnar sig från kusten och tar med sig havsfåglarna, som dör i tusental eller flyr söderut mot Chile. Guanoproduktionen minskar i motsvarande grad, och detta medför i sin tur hungersnöd för befolkningen. Man tror att nazcaindianerna kunde förutsäga sådana meteorologiska förändringar med ledning av havsfåglarnas flykt - samma fåglar som de har avbildat på slätten, där en av dem flyger i rakt sydlig riktning.

Om stora kolonier guanoproducerande fåglar flyttade i samma riktning som den avbildade fågeln, skulle det kanske vara en varning för stundande hungersnöd och en maning åt befolkningen att skyndsamt vidta åtgärder för att möta livsmedelsbristen.

Liksom sina förfäder tror Perus indianer fortfarande på den magiska kraften hos totemdjuren vilkas lysande avbilder de tycker sig urskilja på stjärnhimlen. De jättelika djurbilderna på slätten vittnar, tror forskarna, om nazca-indianernas önskan att förläna djuren en himmelsk dimension. Dessa djur, som återgav stjärnbilderna och tolkades som mytologiska "fäder och mödrar", kan ha utgjort en förcolumbiansk zodiak som bara de astronomiskt kunniga höga prästerna kunde tolka och tillämpa, eftersom de var de enda som förstod stjärnornas språk. Och här kan vi ha ursprunget till en magisk-religiös kult, sannolikt med dramatiska uppträdanden och ceremonier som utspelades, inte framför templen eller palatsen, utan på den peruanska slättens oändliga scen.

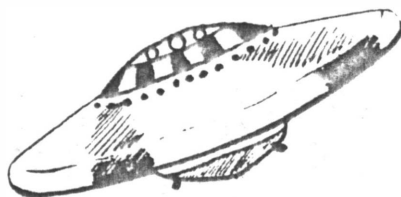
Dessutom firades i det gamla Peru stora fester i samband med jordbrukets olika faser, som skörd etc. då panflöjternas genomträngande toner och trummornas dunk angav rytmen i de ceremoniella danserna. Fugurerna i denna rituella koreografi har varit inspirationskällan till motiven på nazca-indianernas tyger, och enligt arkeologernas åsikt har de symboliska bilderna på slätten upprepat dessa motiv i förstorad och stiliserad form.

16

Vad de långa linjerna beträffar antas de återge himlakropparnas rörelser på himlavalvet. De enkla linjerna skulle vara solståndens och dagjämningarnas axlar. Man antar att sollinjerna var färre än månlinjerna för att markera månkultens företräde framför solkulten, som framför allt bedrevs vid kusten. De dubbla linjerna - som är många fler - skulle vara de heliga vägar som de olika klanerna följde när de tågade ut för att ledsaga sina dödas andar på deras sista färd. I närheten av en del områden där det finns rikligt med bilder har man påträffat stora gravplatser, som ännu till stor del är gömda i sanden.

Återstår att förklara de berömda "banorna", triangulära, trapetsformade eller kvadratiska. I det avseendet går meningarna starkt isär, och polemiken är livlig. Kan det vara frågan om något slags inhägnad för heliga djur avsedda som försoningsoffer åt gudarna, eller åkrar som stod i förbindelse med de grundvattensamlade kulverterna, eller astronomiska observatorier, eller kanske samlingsplatser för stammarnas rituella fester?

Det peruanska flygvapnets astronomer försöker för sin del genom flygfotografier göra en topografisk inventering av Nazcabilderna. Men för att den skall bli meningsfull måste de också rekonstruera stjärnkartan som den tedde sig för tio ellet tjugo sekler sedan, eftersom de anser att man endast genom att jämföra dessa urkunder kan avgöra om det verkligen här är frågan om "världens största astronomiska karta".

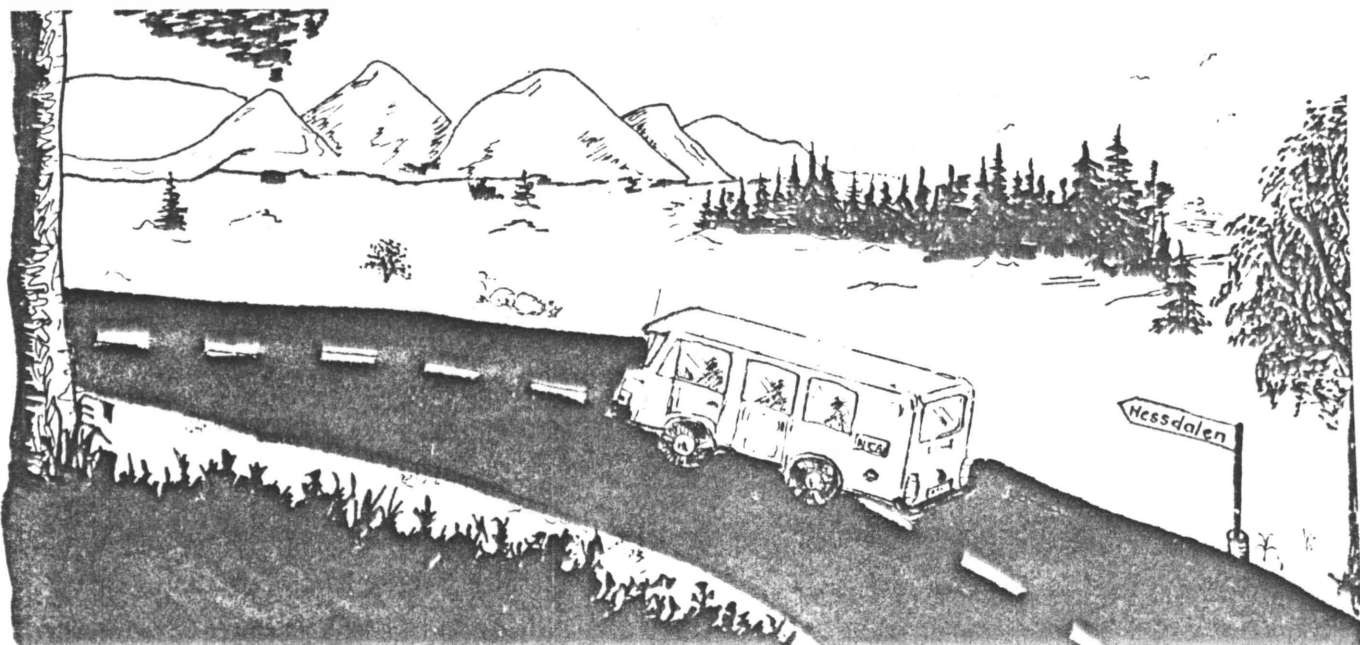

Resultatet av en datorkontroll som nyligen utfördes av astronomen Gerald Hawkins kom som en skärande dissonans i den kör av sakkunniga röster som enhälligt förespråkar en astronomisk tolkning av Nazcafenomenen. Hawkins matade in i datorn 93 linjesträckningar och 45 stjärnor tillsammans med två frågor: dels om "linjerna pekar mot solen och månen", dels mot vilka stjärnor de är riktade. Svaren blev helt negativa. Och Hawkins drar slutsatsen: "Teorin om en sol- och månkalender har dödats av datorn!"

Till sist är att säga att fortsatt forskning hotas av den "förslitning" som hela området numera utsätts för. Denna trakt, som så länge varit helt förbisedd, har nu blivit blott alltför berömd. Bilderna förstörs av nyfikna turister. Fotsteg och hjulspår utplånar de gamla stensträngarna. Därtill kommer att ett omfattande bevattningsprojekt allvarligt hotar nazcaindianernas verk. En kommitte för områdets skydd har nyligen bildats på Maria Reiches tillskyndan. Skall den lyckas rädda detta fascinerande kapitel ur den för-columbianska historien?

Simone Waisbard

Källa: Världens olösta mysterier. Readers Digest.

Binnande klot i luften

observerades vid Sveten

SÖDERBÄRKE. Under sin kvällspromenad på lördagskvällen, vid kvart i åtta tiden, var Ingrid Eliasson och hennes väninna med om en omtumlande händelse som pågick under tre minuter.

— Ett guldfött klot kom farande över trädtopparna, berättar Ingrid.

Att märkliga saker kan inträffa på himlavalvet, kunde Ingrid och hennes väninna konstatera på lördagskvällen. På avstånd kunde de se ett sken i form av ett klot på himlen någonsans mellan sjöarna Sveten och Barken.

— Ungefär i jämnhöjd med järnvägsstationen i Söderbärke ländes plösligt ett starkt gulorange sken som lyste upp snön på sjön Sveten, berättar Ingrid Eliasson och fortsätter:

— Det var en fin kväll och vi var på hemväg från en promenad. Vi gick ut på en udd för att se tydligare och hela tiden lyste det starka gula skenet upp snön på sjön.

Ingrid har tidigare varit bosatt i närheten av Landvetters flygplats utanför Göteborg och känner väl till flygplanens landningsljus och övriga belysning.

— Något flygplan var det inte frågan om, försäkrade hon bestämt.

Efter någon minut slocknade så plösligt ljusskenet.

— Det var som om någon vti-

dit av en strömbrytare, förklarar Eliasson.

Luftfrumsbevakning

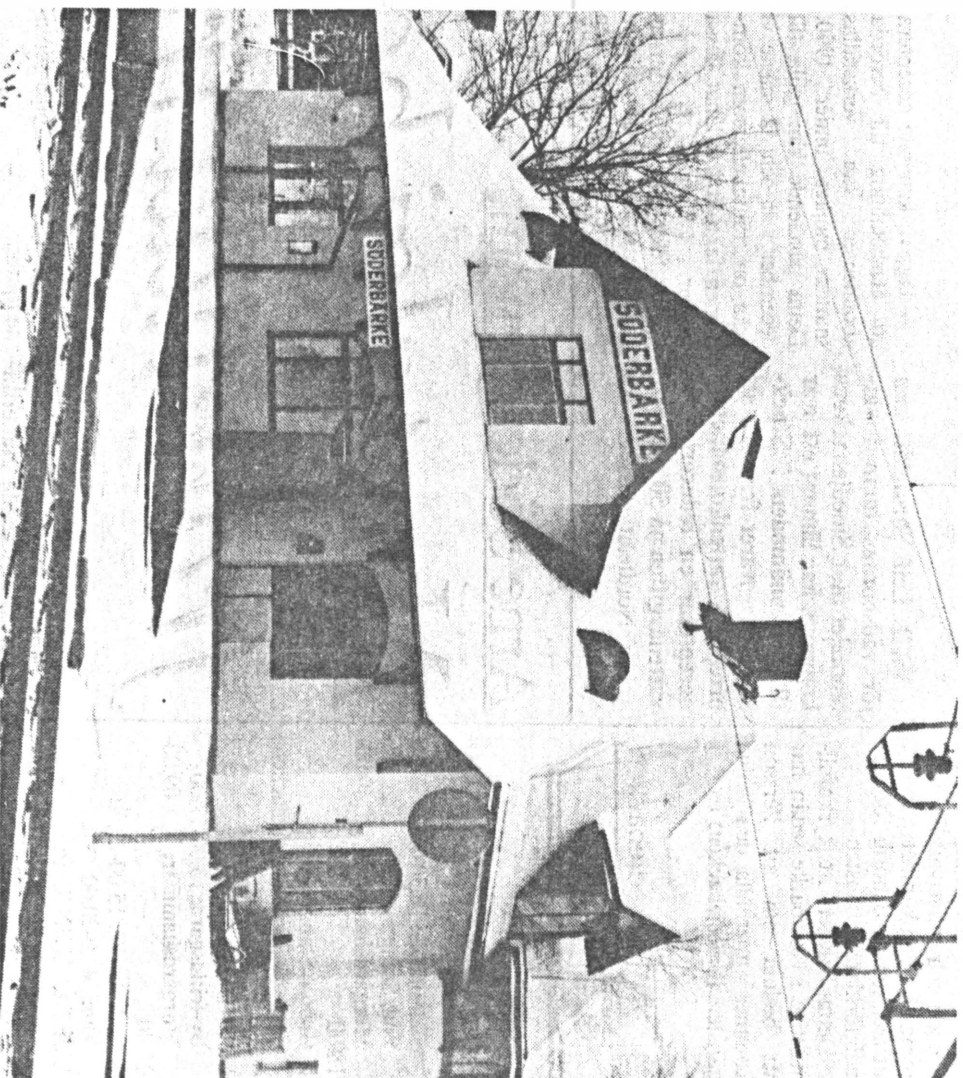
Kjell Karlsson i Smedjebacken tillhör riksorganisationen UFO luftfrumsbevakning. Han har ännu inte fått några rapporter om iakttagelser under lördagskvällen.

— Det låter onekligen intressant, säger Kjell och uppmanar eventuellt andra observatörer att höra av sig till honom, eller någon annan i organisationen.

— Jag har själv haft förmånen att komma nära andra oidentifierbara farkoster och också kunnat fotografera, berättar Karlsson som har luftfrumsbevakning som ett mycket stort fritidsintresse, på sidan om blomsterhandeln.

TVå till tre kvällar i veckan finns Kjell och hans föreningsvännar ute på olika ställen i västerbergslagen.

— Den senaste tiden har vi varit i Tolvsboberg, men resultatet har varit magert, avslutar Kjell Karlsson.

Luftfrummet ovanför järnvägsstationen i Söderbärke var i lördagskväll centrum för ett lysande guldfött klot som observerades av två flanerande kvinnor.

VÅR FANTASTISKA VÄRLD

TRÅDENS ÅRSRINGAR AVSLÖJAR DEN SJUNKNA KONTINENTEN ATLANTIS

■ Var låg Atlantis, den försvunna sagokontinenten?

I Atlanten, förstås. Det vill man i alla fall gärna tro.

"Atlantis låg utanför Herkules stoder (Gibraltarsund)", säger Platon i sina dialoger Timaios och Kritas, den enda källan som finns till Atlantislegenden.

Platon levde på 400-talet f Kr. Och enligt hans berättelser gick Atlantis under någon gång för 12 000 år sedan.

Nu visar det sig att Atlantis kanske trots allt inte låg i Atlanten. Den grekiska övärlden är ett annat område, dit forskarna velat förlägga den försvunna sagokontinenten.

Senaste nytt för alla Atlantisantaster är att sagoriket låg på ön Santorini norr om Kreta. Och att den stora katastrofen, då Atlantis gick under, inträffade år 1626 f Kr!

Den här djärva teorin har forskarna kunnat presentera genom studier av gamla träd!

Det man studerar i träden är årsringarna. Med hjälp av den moderna datatekniken har studiet av trädens årsringar utvecklats till självständig vetenskap kallad dendrokronologi.

Ryggraden i den nya vetenskapen utgörs av de jättelika mammutträden i Kalifornien. Genom att studera deras årsringar kan man kartlägga jordens väder och klimat tusentals år tillbaka i tiden.

År med torra och kalla somrar ger tunna ringar. De år då somrarna varit varma och regniga blir årsringarna tjockare.

Vad som har hänt inom dendrokronologin den senaste tiden är att forskarna kunnat tränga tillbaka många tusen år före Kristi födelse. Man har

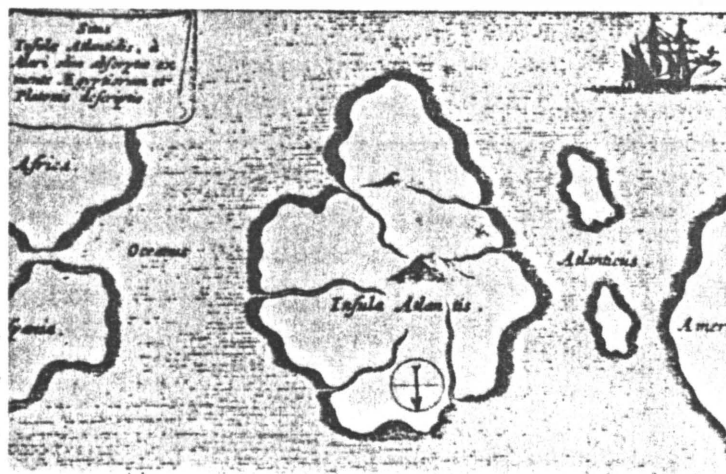
kunnat "koppla ihop" döda träd, som man hittat i ökenområden, med de äldsta nu levande. På så vis har man fått skalor som kan tala om åldern på urgamla träföremål med stor precision.

Världens ledande expertis på området finns vid University of Arizona i USA. Här har man kartlagt årsringarnas utveckling inom stora områden över hela jordklotet och kopplat dem till väderlekens skiftningar.

En iakttagelse, som de amerikanska forskarna kunnat berätta, är att jordens klimat hänger ihop med den vulkaniska aktiviteten. Stoftmolnen från vulkanerna sänker tem-

Årsringarna avslöjar frost, missväxt, naturkatastrofer!

På denna karta från 1644 är Atlantis placerat i Atlanten.

peraturen och gör att frosten kommer tidigare. Det har man direkt kunnat konstatera i samband med vulkanutbrotten på Mount St Helen 1980 och El Chichon 1982.

Då det gäller mätningar inom historisk tid är precisionen nu så stor att man inte bara kan avgöra vilket år frosten kom tidigt, utan också fastställa tidpunkten inom ett

par dagars ram.

Genom att studera stoftlagren på isen på Grönland och i Antarktis och genom förbättrade versioner av den skol-14-metoden, har dendrokronologerna kunnat finslipa sina mätskalor. De kan nu avgöra åldern på båtar, vapen och husrester av trä med samma lätthet som man läser årtalet på ett gammalt mynt.

Man vet sålunda att de värsta missväxten under de senaste 5 000 åren drabbade oss år 2035 f Kr. Då slog kylan och frosten alla rekord på grund av ett utbrott av St Helen.

Nu har man också funnit att år 1626 f Kr var en bekymmersam tid med tidig frost. Anledningen tycks vara en stor jordbävningsskatastrof med vulkanutbrott på ön Santorini.

Men vet att Santorini vid den här tiden var säte för en högt stående civilisation. Många vetenskapsmän har hållit Santorini som den mest troliga platsen för Atlantis.

Tidsbestämningen av vulkanutbrottet vid Santorini innebär ett stort steg framåt för medelhavsarkeologin. Med kol-14-metoden har man tidigare haft en osäkerhetsmarginal på 120 år.

Nu har man kunnat avgöra exakt vilket år katastrofen inträffade. Den fascinerande gamla gåtan om sagokontinenten Atlantis rycker närmare sin lösning.

Inte ens barnen tror mig – men jag har åkt flygande tefat med mina vänner från rymden!

Första gången blev han rädd, när han fick se den lille mörke mannen och den stora farkosten som svävade en bit över marken.

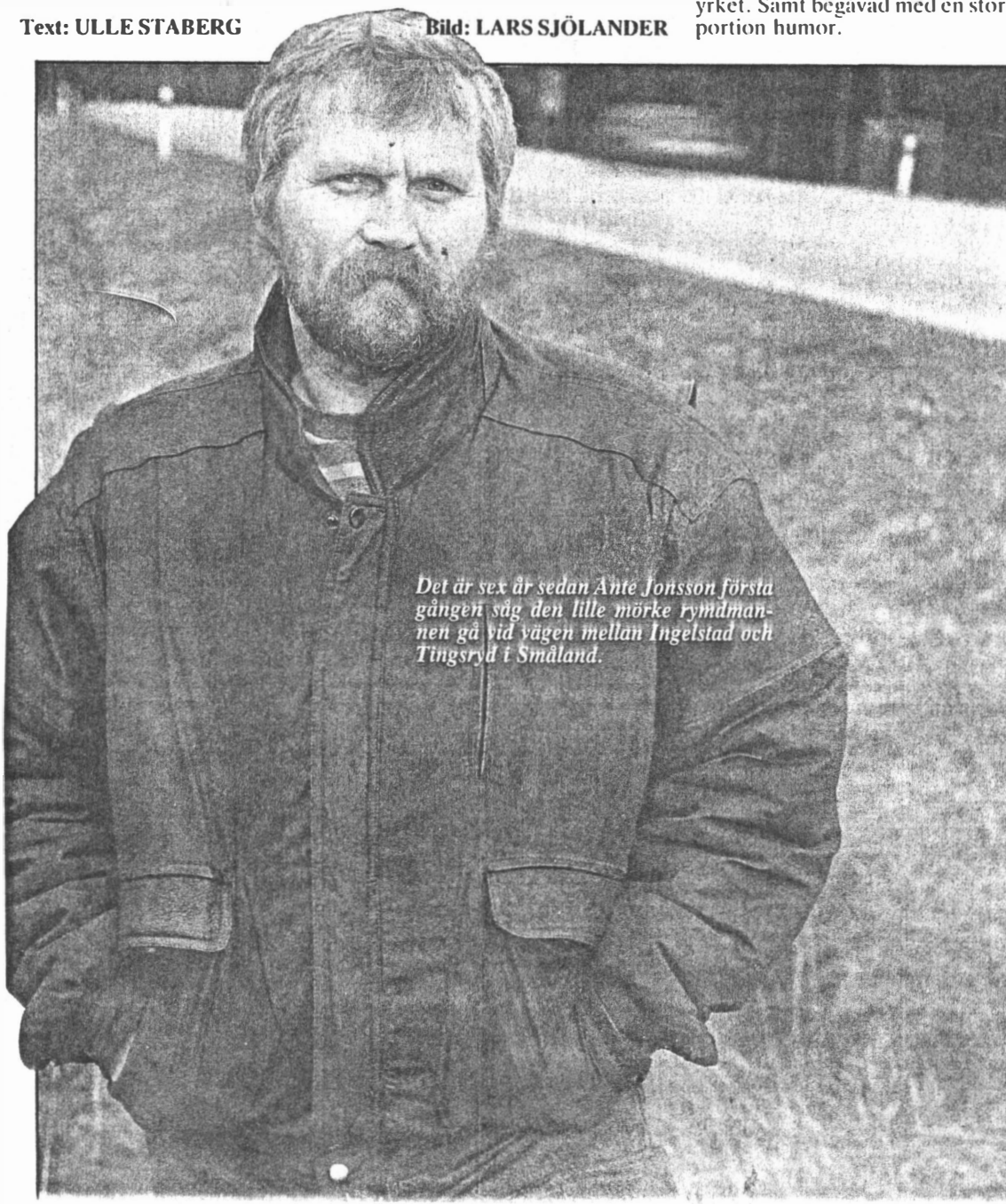
– Men nu har jag blivit vän med utomjordlingarna, berättar Ante Jonsson, en småländsk trebarnsfar som går och väntar på nästa hämtning med det flygande tefatet...

Text: ULLE STABERG

Bild: LARS SJÖLANDER

Det var mitt i natten den tredje februari 1984, det var halt och snödrivor kantade vägen, när Ante Jonsson rattade hemåt från Ingelstad till Tingsryd i södra Småland.

I detta ögonblick var Ante fortfarande en helt vanlig karl i sina bästa år, lyckligt gift, trebarnsfar och sprutlackerare till yrket. Samt begåvad med en stor portion humor.

*Det är sex år sedan Ante Jonsson första gången såg den lille mörke rymdman-
nen gå vid vägen mellan Ingelstad och
Tingsryd i Småland.*

Så om någon hade berättat för Ante om UFO:n och rymdvarelser skulle han förmodligen ha skrattat gott där i bilen.

Några sekunder senare stirrade Ante mot väggkanten. Där gick en mycket liten, mörk man och på andra sidan gärdet svävade något stort och svart och tyst ovanför trädkropparna.

– Ett flygande tefat, säger Ante, 47 år utan minsta tvivel.

Han är precis lika övertygad idag som för sex år sedan, han pekar och visar hur det gick till. Och det är bara ett i en lång räkka av detaljerade och förunderliga möten som Ante berättar om i sin bok *Fantastiska resor med UFO*, utgiven på Zindermans förlag.

För Ante Jonsson är inte längre en helt vanlig karl.

Om allt som Ante skriver om i boken är sant, är han en av världens mest beresta människor – möjligen i konkurrens med andra som också kan berätta om rymdfärder långt bortom det fattbara och konkret vanliga.

Därför har Ante kallats för spion från främmande makt, för lögnare och vettvilling, alternativt en ny Jesus på jorden.

– Jag har inga bevis, jag har inga fotografier eller saker som jag kan visa från mina resor. Men jag vet vad jag vet, jag har antecknat allt och jag hymlar inte med det.

Fast Ante kan förstå om det ter sig otroligt för omgivningen.

– Min fru tror mig inte. Mina barn tror mig inte. De sover när jag är borta. Jag har försökt berätta, men de vill inte lyssna. De är övertygade om att jag har drömt alltihop.

Inte ens han själv har förmått att bearbeta allt som han anser sig ha upplevt sedan 1984.

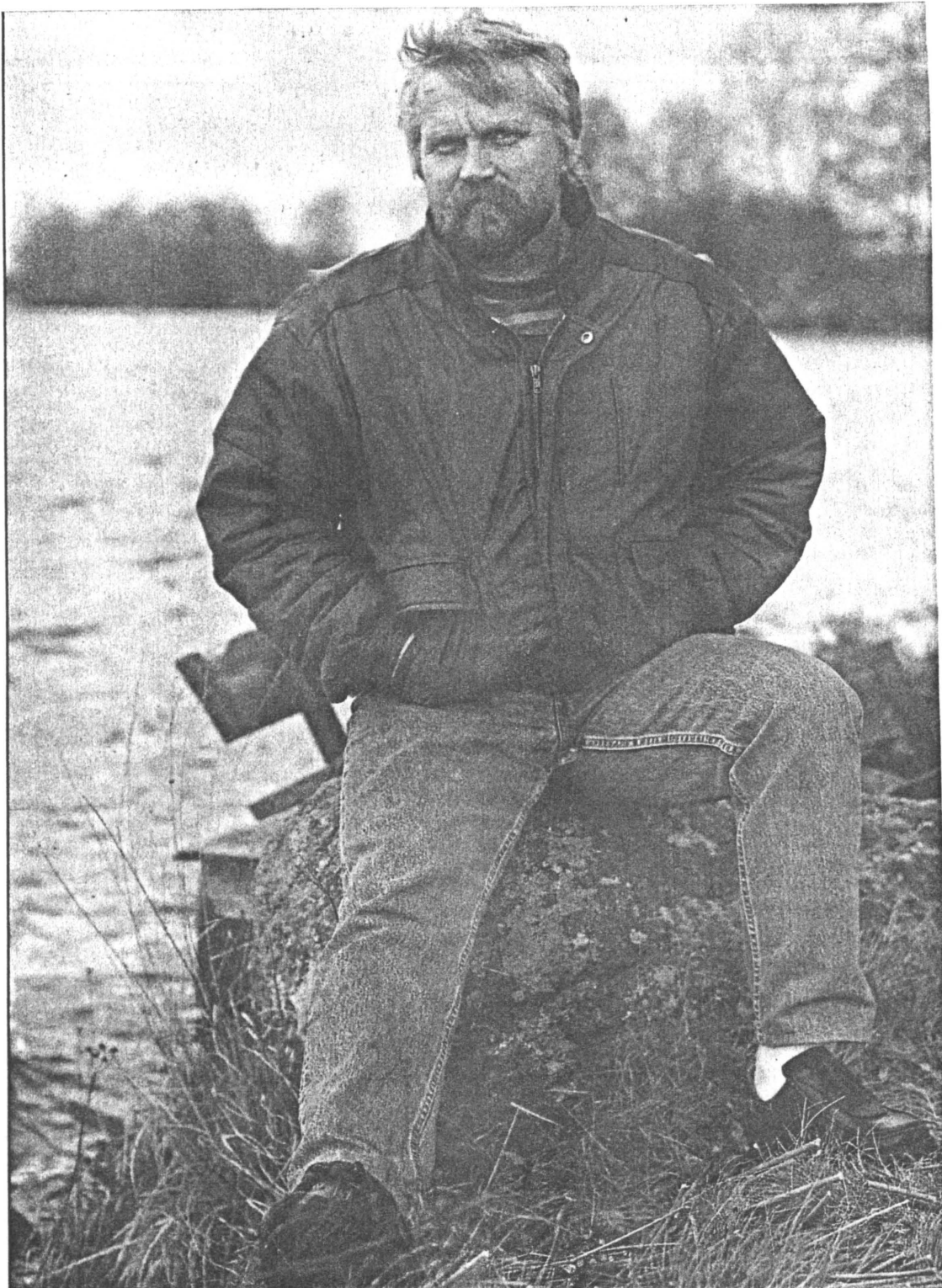
– Ibland kan man undra om det står redigt till, eller om hjärnan har hittat på alltihop. Men man kan inte bara avfärda allt utan att noga tänka igenom det. Det vore lika tokigt som att tro att människorna på jorden skulle vara helt ensamma i universum, säger Ante.

Själv har han fått många vänner bland utomjordlingar.

Otäckt möte

– Men mitt första möte med dem blev otäckt, minns han.

– Den lille mörke mannen jag såg den där februarinatten, försvann plötsligt. Men det stora svävande föremålet fanns kvar. Det var mellan 70 och 80 meter långt och fem till tio meter högt. Det såg faktiskt ut precis som en framåtlutad u-båt. När jag vevade ner vindrutan var det alldeles tyst.

Ante trampade gasen i botten. En enda tanke for genom huvudet. Han måste hem till villan efter kameran. I förbifarten skrek Ante till hustrun att han skulle ut och plåta ett flygande tefat!

Väl tillbaka på vägen – var föremålet borta.

– Jag fortsatte mot avtagsvägen till Uråsa militärflygfält för att vända. Där dök det upp igen, rakt framför mig på vägen. Jag blev skitskraj, helt enkelt säger Ante som tvärnitade, snurrade runt och sladdade rakt in i en snödriva.

Sedan öppnade han bildörren och klev ut.

– Då tog en liten varelse tag i mig, han var omkring en och tjugolång. Sedan kom en liten gubbe till. Jag slogs för mitt liv när en tredje varelse dök upp och försökte hålla fast mig.

Fördes till farkosten

I samma ögonblick blev Ante som paralyserad av skräck.

– Jag lät mig viljelöst föras mot farkosten. Jag såg att varelserna saknade ben. De svävade över marken!

Sedan har Ante en minneslucka. Han minns bara ett par strålkastare på vägen och hur han själv kröp tillbaka till bilen.

– Här är min vanliga mötesplats med Jenny, kvinnan från rymden, säger Ante Jonsson, som har skrivit en bok om sina upplevelser.

– Där hittade polisen mig, helt chockad. Någon hade åkt förbi och sett min bil i diket. Jag fäktade instinktivt omkring mig när polisen skulle köra mig till sjukhuset. Jag var livrädd och fingrarna hade kroknat i en klockliknande ställning.

Ante kom till sans på en psykiatrisk avdelning. Där sattes han i gruppterapi och vägrade först att berätta vad som hänt, minns han.

Forts på sid 73

Inte ens barnen...

Forts från sid 15

– Det var så ledsamt att se alla sjuka människor där, jag blev rädd att inte själv komma ut. Till slut pratade jag med en vårdare, jag fick åka hem och blev sedan förhörd av polisen, berättar Ante, som inte glömmer polisernas skratt när han visade var det flygande tefatet hade befunnit sig.

– En kriminalinspektör frågade varför jag hade fotograferat vid militärflygfältet. Han trodde jag var spion! Men varför skulle jag då avslöja mig genom att ligga chockad vid bilen?

Antes fru och bekanta fick också besök av polisen, berättar Ante, och man frågade om hans nattfotografering.

– Men hon svarade bara att jag brukar fota på nätterna. Det är min hobby.

Säkerhetsrisk

– Jag är nog stämplad som säkerhetsrisk hos Säpo nu, säger Ante och skrockar åt det bisarra i situationen.

– Ja, man får ta det från den skämtsamma sidan, annars klarar man inte av sånt här.

Därför försökte Ante också vara som vanligt, tiden efteråt.

Han levde som den vanlige arbetare han är, född i Finland men kommen till Sverige som krigsbarn, uppvuxen i det lilla samhället Ingelstad några mil norr om Tingsryd, där han bor idag tillsammans med hustrun och barnen som är 26, 21 och 13 år.

Ante klev upp sex på morgonen, gick till jobbet, idkade familjeliv som den hemkäre man han är och pysslade med sina två hobbyer – foto och modellbygge av gamla hus.

– Men ändå gick jag och vändade, innerst inne, på att något skulle hända, säger Ante, som berättar i sin bok att han inte behövde vänta speciellt länge.

Jenny

– rymdkvinnan

Redan en månad senare, i mars 1984, återser Ante det flygande tefatet, men nu är han inte rädd längre. "Hämtningen" går lugnare till denna gång.

Ante skriver sedan om flera märkliga rymdresor till främmande planeter. Han berättar om rymdmänniskor som hävdar att Jesus enbart var en man från en annan planet, satt på jorden för att förhindra människorna att förinta sig själva.

Och han skriver om Jenny – sin rymdkvinnas.

Jenny, det är kvinnan som Ante enligt boken, träffar för

första gången den tredje maj 1985. Då far han på långresa tillsammans med 14 andra utvalda jordlingar, till en civilisation som är omkring 500 år före i utvecklingen.

Där finns varken krig, vapen, förtryck eller pengar. Och invånarna ser ut ungefär som jordlingar – men lever mycket längre.

– Jag har studerat ditt liv i över 30 år, säger Jenny till en förstummad Ante. Jag fick se dig på en film från Småland där du och två andra lekte med ett slags segel på en sjö. Du for upp på land och slog dig på benet. Jag valde dig för att det såg så roligt ut!

Paradis

Jenny tar med Ante på en svävande metallskiva runt planeten, det är varmt, blommorna prunkar i alla färger och gräset skimrar i solen. I detta paradis får Ante stanna hela livet.

Om han vill?

– Men nej det ville jag inte, säger Ante och slår ut med handen, jag har allt mitt här på jorden. Jag skulle genast längta hem.

– Men jag har blivit utsedd till kontaktman och Jenny säger att mitt undermedvetna får utbildning när jag sover.

– Och hon säger också att rymdmänniskorna snart ska visa sig på jorden för att förhindra en kärnvapenkatastrof. Då vet jag vilken uppgift jag har. Fast jag känner mig nog lika utbildad idag som förut, menar Ante och skrattar.

Sedan tar han med oss till hans käraste plats. Här badade han som barn på somrarna och här brukar han sitta och fundera över livet.

– Här är min vanliga mötesplats med Jenny säger Ante.

Det är en värlerig strand vid Torsjön utanför Ingelstad och naturen är på dramatiskt humör. Vattnet slår upprört mot sjökanterna och mörka moln kväver närapå solens strålar.

Förstår om ingen tror mig

En iskall vind tränger genom märg och ben. Man undrar lite försynt om inte Antes rymdväner fryser i detta klimat?

– Nej, än har di inte klagat, säger Ante med en småländsk glimt i ögat och dito dialekt. Fast di vet nog att vi är här nu, di där utbölningarna. Di vet alldeles för mycket.

Ante sätter sig ner på en sten och säger eftertänksamt:

– Jag kan förstå ifall folk inte tror mig. De är rädda för det okända. Uppriktigt sagt, är jag

inte tvärsäker på allt själv, en del kan också vara drömmar. Men det mesta har hänt, det vet jag och det står jag för.

Och oavsett vilken dimension av verkligheten som Antes berättelser är komna ur, så kvarstår ett faktum. Det händer märkliga saker, när man är övertygad om något som går utanför människornas vanliga referensramar.

Ante Jonssons bok gavs ut i höstas. Medförfattare är Sune Hjort, en UFO-intresserad gymnasielärare från Sundsvall. Genom bekantas bekanta, fick han vetskap om Antes dagboksanteckningar om rymden med platser, farkoster och varelser beskrivna i detalj.

Folk vill åka med

Därefter har Sune Hjort satt Antes anteckningar i ett större perspektiv med hjälp av annan litteratur om UFO, det vill säga Unidentified Flying Objects – oidentifierade flygande föremål. Sune Hjort och Ante menar att världens ledare hemlighåller bevis för UFO:s existens.

– Javisst, säger Ante. Om människorna skulle få veta, kanske politiker och ledare skulle förlora sin makt.

Sedan boken kom ut, har Antes vardagsliv blivit sönderhackat av telefonsamtal, brev och besök från bland annat medlemmar i föreningen UFO-Sverige.

– Ja, folk häromkring pratar nog mycket om mig nu, men jag bryr mig inte om sånt.

Dessutom ringer människor från hela landet. De frågar, berättar och – ibland – stormskäller på Ante.

– Men det värsta är nog alla som försöker muta mig!

– En gång ringde en karl och försökte få mig att ta tillbaka alltihop. En annan bad mig ordna plats åt honom på nästa rymdfärd. Han erbjöd mig 10000 kronor!

Ante skrattar förundrat. För så fungerar inte hans kontakt med utomjordlingarna, säger han.

Istället går Ante kvar på jorden och väntar på nästa "hämtning". Han tar en dag i sänder och försörjer sig på att bygga modeller av hus och handla med antikviteter.

– Jag fick en hjärtattack 1987, jag hade varit uppe för länge på nätterna och jobbat hårt. Hjärtattacken och alla de här händelserna har förändrat min livssyn. Jag planerar inte livet i detalj längre.

– Det är som min fru brukar säga, så att jag har mitt på det torra. Händer det något på jorden, kan jag alltid ge mig iväg. Fast jag trivs bäst hemma, jag. ■

Nu snurrar ett skrotupplag i omloppsbanan runt jorden!

Nu är rymden i närheten av jorden snart fylld med skrot efter alla satelliter och raketer som skickats upp från Telus ända sedan Sputnik 1 sändes upp i omloppsbanan den 4 oktober 1957.

Det var Sovjetunionen som lyckades med detta konststycke först och därmed satte de igång en rymdkapplöpning som resulterade i att supermakterna sedan mitten av 60-talet skjutit upp cirka 100 satelliter per år.

Nu har det blivit ganska trångt i den närmaste delen av rymden.

Det kan det amerikanska rymdövervakningscentrumet NORAD – som betyder North American Aerospace Defense Command – konstatera med hjälp av den datorinläggning de har instoppad långt nere under Klippiga bergen, mitt i USA.

Datamaskinen håller kontinuerlig uppsikt över alla föremål som kretsar runt jorden och håller reda på gamla rymdskepp och utbrända raketdelar och små skrotbitar ända ner till 10 centimeters storlek.

NORAD har katalogiserat upp emot 5000 föremål som ständigt följs av datorn. Samtidigt vet man att det finns minst lika många föremål däruppe som man inte lyckats ta reda på vad det är.

Hela tiden skjuts nya satelliter och rymdfärjor upp och det är givet att med 10000 föremål susande

omkring däruppe är det stor risk för krockar.

Sådana har redan inträffat med katastrofalt – och dyrt – resultat.

Den 4 juni 1981 sköt Sovjetunionen upp en navigationssatellit som efter 50 dygn i rymden kolliderade med rymdskrotet och själv förvandlades till 140 bitar skrot. Man räknar med att den satelliten träffades av en ytterst liten metallskärva.

Den amerikanska rymdflugstyrelsen NASA och USA:s militära ledning oroar sig mycket över den växande mängden skrot i rymden. Ett av skälen till denna oro är självfallet rymdfärjorna – och då främst Columbia – som skjuts upp med jämna mellanrum och sedan skall ner genom "skrottridån". Hos rymdövervakningscentrumet försöker man genom studier av skrotomloppet åstadkomma en säkerhetszon på mellan 6 till 12 timmar innan man vågar skicka upp de nya rymdskytterna.

Men precis som gamla elefanter tycks satelliter ha skaffat sig vanan att samlas på ett ensligt ställe när det är dags för dem att dö. Detta gäller åtminstone de satelliter som placerats i en cirkulär omloppsbanan 36 000 kilometer ovanför ekvatorn. Det är kommunikations- och TV-satelliter som i den placeeringen tycks stå stilla på en och samma plats ovanför jorden.

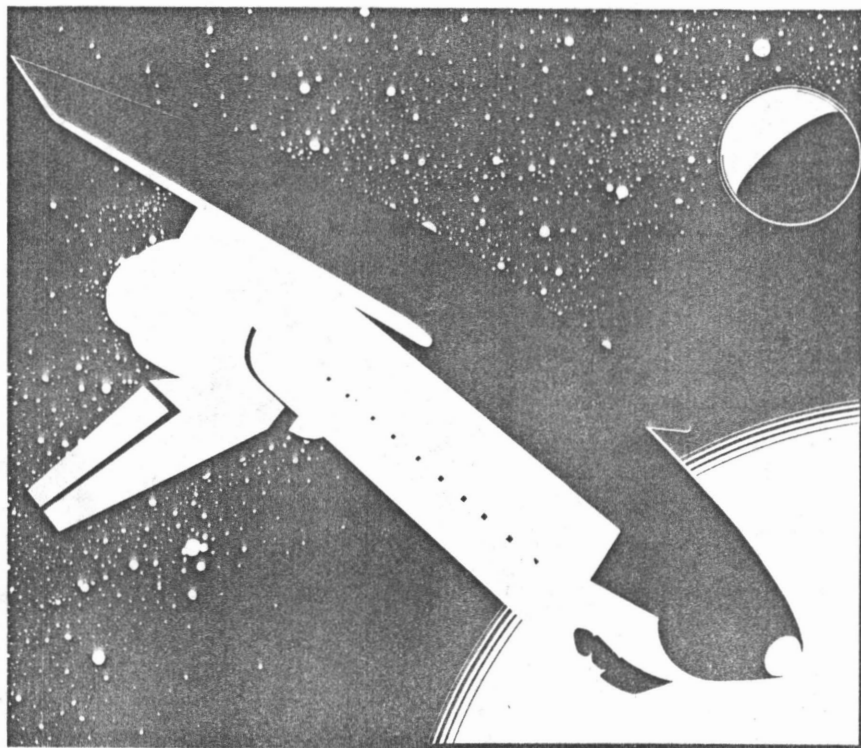
Sedan de tjänstgjort klart och släpps från sin plats drar de sig sakta men säkert till en plats söder om Indien, rakt ovanför Indiska oceanen. Djupt nere på havsbotten finns här ett hundra meter djupt hål som är tusentals kvadratmeter i omkrets och just här har man uppmätt väldiga skillnader i jordens dragkraft. En del forskare menar att dessa gravitationsstörningar orsakas av någonting djupt nere i jorden, men man kan inte förklara saken.

En kommunikationssatellit – en så kallad geostationär satellit – fungerar under sin aktiva tid med hjälp av styrraketer som har programmerats att automatiskt korrigera kurs och hålla positionen i omloppsbanan. Efter några år tar bränslet i dessa raketer slut och det är då satelliten driver iväg till den plats ovanför jorden där dragningskraften är starkast.

Denna soptipp för satelliter har blivit något av ett bekymmer. Om alltför många satelliter samlas på ett och samma ställe vet man inte vad de kan komma att orsaka till sist.

Av det skälet försöker man nu konstruera satelliter som får en extra liten raket som tänds när det är dags för satelliten att "dö" och skjuter iväg den från jordens närhet.

Men dessa säkerhetsåtgärder är

Rymden är inte tom längre. Den är full av skrot av alla slag, skrot som måste bort för att inte ställa till svåra bekymmer.

faktiskt lite sent påtänkta. Man måste rätt snart börja städa undan allt gammalt rymdskrot från de omloppsbanor som skall brukas av rymdplattformar, rymdfärjor och satelliter av alla de slag. Redan nu är risken för kollisioner stor och hos NORAD har man räknat ut att om det finns tio rymdplattformar

med 100 meters diameter uppe i rymden kommer en av dem att varje år träffas av rymdskrot som är större än 10 centimeter.

Eftersom en sådan krock sker i hastigheter upp till 20 kilometer i sekunden blir det smällar som märks – och kostar stora pengar.

KEG BERG

VARFÖR DOGMAMMUTARNA?

AV IGOR MOSIN

I Svarta havet har det påträffats ungefär 200 arter av olika organismer, som sedan länge räknas som "hemmahörande" i Östersjön, Vita havet och Nordsjön. I en flod i Vitryssland har det fångats en haj som hör hemma i de stora haven. I bergen på Krim och vid Azovska sjöns strand hittar man 80-100 meter över havsytan välbefärdade skalcef-ter marina mollusker.

Vitalij Politsjuk, chef för biogeografiska sektionen vid den ukrainska vetenskapsakademins avdelning för oceanologi och geografi, har på en konferens i Kiev om anomalier, avvikelse, i miljö lagt fram en origenell hypotes om forntida globala katastrofer. Han kan berätta om ett annat obegripligt faktum:

– Krimslättland har en sällsynt fattig flora och fauna. På halvön saknas cirka 1 000

djurarter, som enligt utvecklings alla lagar "borde" finnas där och som i förbigående sagt funnit sig väl tillrätta på andra håll vid Svarta havet. Mot denna utarmade bakgrund är det frapperande hur rikt växt- och djurlivet är i bergen på Krim. Här förekommer en mängd relikväxter och reliktdjur.

En minst lika häpnadsväckande förekomst är den nästan totala avsaknaden av arkeologiska fynd från 700-600-talet före Kristus på stäpperna norr om Svarta havet. Samtidigt är det ganska gott om sådana fynd i andra delar av landet.

Översvämning

– Dessa och många andra fakta, säger Politsjuk, har lett mig till slutsatsen att Eurasiens europeiska del för 2 500-3 000 år sedan drabbades av en gigantisk översvämning. Allt tyder på att Östersjön svämmade över sina bräddar och svepte ända ner till Svarta havet. Vad var det som vållade översvämningen?

Katastrofen föregicks tydligen av en hel kedja kataklyster, som inleddes med för-

skjutningar i jordskorpan. Dessa i sin tur ledde till att hundratals vulkaner bildades. Vulkanerna slungade oavbrutet ut mängder av magma i luften och fungerade som ett slags "jetmotorer", som vållade en förskjutning av jordaxeln. Översvämningar och jordbävningar inträffade. En del av det fasta landet försvann under vatten eller översvämnades, medan på andra håll land steg upp ur havet.

Ingan ändpunkt

– Detta, är dock inte ändpunkten i mina slutsatser, påpekar Politsjuk. I permafrost-

zonen längs Norra ishavet har man i marken hittat en mängd djupfryssta djur: mammutar, ullhåriga noshörningar, myskoxar. En del är så välbefärdade som om de hade "frysats ner" i dag. En märklig sak är att många mammutar påträffats stående, med magarna och till och med munarna fulla med växtföda.

Enligt en hypotes föll dessa mammutar ner i sprickor i marken och frysades ner där. Enligt en annan hamnade de i vattnet och flöt med strömmen, tills de

strandade på ett grund eller en kust, där de djupfrysades. Men dessa hypoteser håller inte. Flertalet mammutar har ju inte hittats i sprickor utan på slättmark och som sagt i stående ställning. Födan i deras magar vittnar om att väddret var varmt och att det fanns gott om grönska. Att de skulle ha drunknat i någon flod är också tveklagt. Djurkropparna är inte uppsvällda och pälsen är välbevarad, vilket knappast skulle vara fallet om de hade flutit omkring länge.

Djupfrysades

– Slutsatsen ger sig själv:

mammutarna och de andra djuren togs på sängen och djupfrysades just i de ställningar de intog och på de platser där de befann sig vid tidpunkten för katastrofen, förklarar Politsjuk. Och vad var orsaken till den plösslagna kölden? Jag har kommit fram till att det var vulkanernas våldsamma aktivitet och de därmed sammanhängande kataklyster, som började med att jordaxeln försköts. Det finns data som tyder på detta.

På Wrangels land i Norra

ishavet, på Alaska och Kamtjatka finns det kvar en mängd reliktväxter och reliktdjur som hör hemma på sydliga breddgrader. Men av den geografiska läget att döma borde det råda permafrost, evig, tjäle, där. Men så är inte fallet. Varför?

Färsta sprickor

Sprickorna i jordskorpan i stillahavsområdet är de färska och största. I vulkanringen där ingår 526 vulkaner, varav 328 varit aktiva relativt nyligen. När de fick utbrott på samma gång steg väldiga mängder stoft och aska upp i luften. Kamtjatka, en del av Alaska, Wrangels land och andra platser låg "för nära" epicentrum och hamnade under ett slags kupol. De massor av aska och stoft som bildades föll ner långt bort.

En komplicerad situation uppkom. Solstrålarna kunde inte tränga ner till marken och stoftmassorna var dessutom starkt nerkylade när de nådde marken. Kölden slog till med en gång och allt liv djupfrysades på ett ögonblick. Det är därför som mammutar påträffats stående, anser Politsjuk.